

Arrest

nr. 98 347 van 4 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en waarbij tevens de beslissing wordt genomen houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.2 De verzoeker dient op 19 november 2010 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.3 Op 21 januari 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4 De verzoeker dient op 22 maart 2011 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.5 Op 15 april 2011 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van de tweede asielaanvraag.

1.6 Op 29 maart 2012 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.7 Op 15 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en waarbij aan de verzoeker tevens het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 14 augustus 2012 en die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 29.03.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

M(...) H(...), nationaliteit: Tanzania

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 29.03.2012 een identiteitsdocument voor. Dit bewijselement kan zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e lid, gezien dit bewijselement niet voldoet aan de voorwaarde voorzien in art. 9ter, §2, 1e lid, 3° namelijk het laat niet toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoeker. Betrokkene roept evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichtingen zijn identiteit aan te tonen (art.9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag; die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen - fax: 02 274 66 11).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)”.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (Hierna: het EVRM), van het gelijkheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoeker citeert de bestreden beslissing en licht het middel als volgt verder toe:

“Verzoeker kan zich met deze beslissingen niet akkoord verklaren, reden waarom hij beroep aantekent. De bestreden beslissingen zijn een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting en wel om volgende redenen.

Op 15.06.2012 diende verzoeker een regularisatieaanvraag in op basis artikel 9 ter van de vreemdelingenwet.

Dienst vreemdelingenzaken meent dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is omdat hij geen identiteitsdocument voorlegde conform de wet bij zijn aanvraag of motiveerde waarom hij in aanmerking dient te komen voor de vrijstelling.

Dit ten onrechte.

Sinds 1 juni 2007 vermeldt de wet expliciet dat men over een identiteitsdocument moet beschikken om de aanvraag te kunnen doen.

In principe moet een internationaal erkend paspoort of een nationale identiteitskaart voorgelegd worden. De geldigheid van deze documenten mag reeds verlopen zijn. Vreemdelingen die geen identiteitsdocumenten kunnen voorleggen, moeten aantonen dat ze in de onmogelijkheid verkeren om aan deze documenten te geraken.

Het wordt niet betwist door dienst vreemdelingenzaken dat verzoeker bij het indienen van zijn aanvraag een identiteitsdocument voorlegde, (de bestreden beslissing stelt: betrokkene legt bij zijn aanvraag d.d. 29.03.2012 een identiteitsdocument voor.)

Dienst vreemdelingenzaken stelt echter in de bestreden beslissing dat dit geen identiteitsdocument is zoals voorzien in artikel 9ter § 2 van de vreemdelingenwet omdat het niet toelaat een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoeker.

Verzoeker betwist dit en meent dat het identiteitsdocument wel degelijk voldoet aan de voorwaarden zoals voorzien in artikel 9 ter § 2 van de vreemdelingenwet.

Alle identiteitsgegevens van verzoeker staan op het document. Bovendien staat er ook een foto op het document zodat wel degelijk een fysieke band met de titularis en verzoeker kan geverifieerd worden.

Voor aanvragen op grond van artikel 9ter Vw voorziet het KB van 17 mei 2007 (BS 31 mei 2007) in artikel 7, §1 in een verdere definitie van het begrip 'identiteitsdocumenten'.

Sinds het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 (2009/193) zal in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter Vw een ruimere interpretatie moeten toegelaten worden en dienen ook andere documenten waaruit de identiteit blijkt, aanvaard te worden. Artikel 9ter Vw wordt immers geacht het gelijkheidsbeginsel conform de artikelen 10 en 11 GW te schenden door een identiteitsdocument te eisen aan aanvragers van subsidiaire bescherming wegens gezondheidsredenen terwijl deze voorwaarde niet gesteld wordt voor aanvragers van subsidiaire bescherming via de asielpcedures.

Basisprincipe is dat moet worden nagegaan of op basis van de voorgelegde documenten de identiteit met voldoende zekerheid komt vast te staan.

Dit is in casu het geval door het door verzoeker voorgelegde identiteitsdocument.

Dat de bestreden beslissing, gelet op het voorgaande dan ook niet correct is.

Dat bezwaarlijk de regularisatieaanvraag van verzoeker in toepassing van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet dan ook als onontvankelijk kan beschouwd worden.

De motivering om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren is dan ook absoluut niet afdoende en niet correct aangezien er wel degelijk kan geverifieerd worden of er een fysieke band is tussen de titularis en verzoeker.

De bestreden beslissing, meer bepaald het bevel om het grondgebied te verlaten is een schending van artikel 3 van het EVRM.

Dienst vreemdelingenzaken heeft aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten doch nagelaten zijn medische redenen te onderzoeken.

Verzoeker heeft chronische voorkamerfibrillatie en essentiële hypertensie. Hij krijgt hiervoor medicamenteuze behandeling. Hij mag geen al te zware inspanningen leveren. Hij heeft levenslange behandeling nodig. Verzoeker zijn arts stelt zich vragen bij de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling van verzoeker in zijn land van herkomst. Indien

er geen toegankelijkheid is tot medicatie zijn er gezondheidsrisico's voor verzoeker. Dit alles blijkt uit de stukken 4 en 5 van de inventaris.

In het bevel om het grondgebied te verlaten wordt op geen enkele wijze enige motivatie gegeven over de medische problematiek van verzoeker of over een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Dit is een lacune.

Dit is niet ernstig gelet op de medische problematiek van verzoeker en het feit dat verzoeker meent dat in zijn land van herkomst behandeling en de toegankelijkheid voor behandeling niet mogelijk is.

Zie ook RvV 23 september 2008, 16.199 waarin het ontbreken van identiteitsdocumenten DVZ niet ontslaat van het onderzoeken van de medische redenen indien zij in de beslissing uitdrukkelijk stellen dat de aanvrager het grondgebied zal moeten verlaten.

De verwijderingsmaatregel (wat het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker is) ten aanzien van een vreemdeling wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, zonder dat de ingeroepen medische elementen onderzocht werden, schendt artikel 3 van het EVRM omdat nergens uit de motivering blijkt dat de administratie onderzocht heeft of de ziekte ingeroepen door verzoeker een reëel risico met zich meebrengt op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst van verzoeker.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding tot bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

Verzoeker voert voornamelijk een schending van de materiële motiveringsverplichting aan en van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker heeft dan ook de indruk dat men zijn dossier niet grondig onderzocht heeft.

Dit is niet redelijk te verantwoorden en niet zorgvuldig.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar verluid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001) .

Dat de beslissingen t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schenden aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De beslissing van de dienst vreemdelingenzaken dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

3.1. Onderzoek van het beroep ten aanzien van de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De Raad wijst erop dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

In casu verwijzen de motieven van de bestreden beslissing naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat de "betrokkene in de aanvraag zijn identiteit niet aantoonde op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet". Er wordt tevens gespecificeerd dat het identiteitsdocument dat de verzoeker bij zijn aanvraag voorlegde, niet toelaat een fysieke band vast te stellen tussen hem en de titularis van het identiteitsdocument en dat de verzoeker niet heeft ingeroepen vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen.

De motivering van de bestreden beslissing stelt de verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, zodat voldaan is aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt dan ook niet aangetoond.

Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt inzake de onontvankelijkheidsbeslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Onderzoek van de materiële motiveringplicht vergt *in casu* onderzoek van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd onontvankelijk verklaard, omdat de verzoeker zijn identiteit niet heeft aangetoond:

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonde overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. (...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;"

Uit de lezing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen bij zijn aanvraag zijn identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de voorwaarden opgesomd in artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet. Aan deze "documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde" dient voldaan te zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet later (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

In de memorie van toelichting bij voormelde wetsbepaling kan onder het kopje "Identificatie-Arrest van het Grondwettelijk Hof" het volgende gelezen worden:

"Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een "identiteitsdocument", namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen "of de waarachtigheid van één of meerdere bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld". Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis." (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146)."

Zoals de verweerder in de nota met opmerkingen aangeeft, werd artikel 9ter, §2, van de vreemdelingenwet aldus gewijzigd om tegemoet te komen aan de wettigheidsvereisten die bleken uit het genoemde arrest 193/2009 van het Grondwettelijk Hof.

De verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat de documentaire ontvankelijkheidsvereisten voor aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ruimer moeten worden geïnterpreteerd en dat ook andere documenten waaruit de identiteit blijkt moeten worden aanvaard. Evenwel dient te worden opgemerkt dat het Grondwettelijk Hof expliciet heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is te vereisen de aanvrager van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zijn identiteit dient aan te tonen. In het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009, waarnaar de hierboven geciteerde memorie van toelichting verwijst, wordt er met name op gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde verder:

“B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”

Hieruit volgt dat elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld, als bewijs van identiteit geldt, zodat de bewijsvoering met betrekking tot identiteit aanzienlijk is versoepeld.

Kernpunt van de betwisting vormt de vraag of de verzoeker met het document dat hij bij zijn aanvraag voorlegde ook daadwerkelijk zijn identiteit kan aantonen in de zin van artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet. De verzoeker meent dat hij zijn identiteit afdoende heeft aangetoond omdat alle identiteitsgegevens op het voorgelegde document waren aangebracht en er tevens een foto van de verzoeker op stond die wel degelijk toelaat de fysieke band tussen de titularis van het document en zijn persoon te identificeren. Teneinde deze bewering te staven voegt de verzoeker een – slecht leesbare - kopie van de voor- en achterzijde van een vermoedelijk identiteitsdocument toe bij het verzoekschrift.

Nazicht van het administratief dossier leert echter dat het stuk dat de verzoeker thans bij het verzoekschrift voegt, niet of althans niet volledig werd overgemaakt aan de diensten van de verweerder. Uit het administratief dossier blijkt immers dat enkel de achterzijde van het kwestieuze document werd overgemaakt bij de aanvraag om machtiging tot verblijf. De voorzijde van het document, dat een foto bevat, bevindt zich niet in het administratief dossier. Ter terechtzitting werd de verzoekende partij gevraagd of zij kon aantonen dat het document dat bij het verzoekschrift was gevoegd, ook daadwerkelijk bij de aanvraag om machtiging tot verblijf werd overgemaakt aan de diensten van de verweerder. De verzoekende partij ging hierop niet in. De Raad stelt dan ook vast dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de voorzijde van zijn identiteitsdocument, met hierop een foto, bij de verblijfsaanvraag van 29 maart 2012 was gevoegd. De bewering van de verzoeker als zou hij bij zijn aanvraag een identiteitsdocument mét foto hebben gevoegd, is niet in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier en kan niet worden aangenomen.

De Raad dient er verder op te wijzen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). Het komt de Raad, als annulatierechter, ook niet toe om het bij het verzoekschrift gevoegde document zelf te onderzoeken om alzo de ontvankelijkheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw te beoordelen en zich op dit punt in de plaats van het bestuur te stellen. Hetzelfde geldt voor de medische getuigschriften die bij het verzoekschrift worden gevoegd en die gedateerd zijn op 29 augustus 2012, dit is ná de bestreden beslissing. Ook op dit punt dient de Raad op te merken dat hij niet bevoegd is om deze

medische attesten, die niet voorlagen ten tijde van de bestreden beslissing, bij zijn onderzoek te betrekken of om deze stukken zelf en in de plaats van het bestuur te beoordelen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verweerder ten tijde van de bestreden beslissing niet beschikte over een identiteitsdocument met een foto van de verzoeker. De verzoeker heeft bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf slechts één document toegevoegd ter bewijze van zijn identiteit. Dit stuk kan weliswaar bepaalde identiteitsgegevens verschaffen, maar toont niet aan dat de drager van het document de persoon is die erin omschreven wordt. Het voorgelegde identiteitsdocument bevat immers geen foto van de titularis van dit document, zodat de verweerder naar recht en rede heeft geoordeeld dat het voorgelegde identiteitsdocument niet toelaat een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de verzoeker derwijze dat de aanvraag niet voldoet aan het bepaalde in artikel 9ter, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

De verweerder heeft *in casu* dan ook op goede gronden en in alle redelijkheid besloten om de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter, §3, 2° van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Een schending van de materiële motiveringsplicht ligt niet voor.

3.2 Onderzoek van het beroep ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten.

In een tweede onderdeel van het middel richt de verzoeker zich tegen de beslissing waarbij hem het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Nalezing van de bestreden beslissing leert dat de gemachtigde van de staatssecretaris, in navolging van de onontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, de beslissing heeft genomen tot afgifte van een bevel tot verlaten van het grondgebied. Als reden van die maatregel wordt gespecificeerd: *“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)”*. De gemachtigde van de staatssecretaris verzoekt de burgemeester van de stad Antwerpen om deze beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoeker ter kennis te brengen. Een eventueel gebrek van de akte van kennisgeving, waarbij de verzoeker op 14 augustus 2012 in kennis wordt gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten, laat de rechtmatigheid van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten van 15 juni 2012 dan ook onverlet.

Waar de verzoeker betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaakt van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, stelt de Raad dat de motieven van deze beslissing naar de toepasselijke rechtsregel verwijzen, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat *“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft”*.

De motivering van de bestreden beslissing stelt de verzoeker dan ook in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, zodat voldaan is aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar de verzoeker aanvoert dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen enkele motivatie bevat omtrent zijn medische problematiek of omtrent een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, voert de verzoeker in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht nu hij hiermee aangeeft dat de verweerder geen correcte beoordeling heeft gemaakt van de voorliggende gegevens.

De verzoeker meent tevens dat artikel 3 van het EVRM is geschonden doordat niet uit de motivering van het bestreden bevel blijkt of de verweerder heeft onderzocht of de ziekte van de verzoeker een reëel

risico meebrengt op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Dienaangaande wordt opgemerkt dat de wetgever een duidelijk onderscheid heeft gemaakt tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de aanvraag om medische redenen en dat van de verweerder niet kan worden verwacht dat wanneer hij een aanvraag om medische redenen onontvankelijk verklaart, hij bij het treffen van een verwijderingsmaatregel de aanvraag om medische redenen ten gronde dient te bestuderen en dat hij hieromtrent dient te motiveren.

Een schending van de materiële motiveringsplicht ligt op dit punt dan ook niet voor.

In verband met de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM kan verwezen worden naar een arrest van de Raad van State van 29 oktober 2010 met nr. 208.586, waarin een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat ertoe strekte te stellen dat artikel 3 EVRM een onderzoek naar de gegrondheid van de medische problemen vereist alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen, ook al werd de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard, vernietigd werd: "(...) *que l'exposé des motifs de la loi du 15 septembre 2006 modifiant la loi du 15 décembre 1980 précitée précise néanmoins qu'« il est toutefois évident qu'un étranger qui ne produit pas de document d'identité et qui ne démontre pas davantage qu'il est dans l'impossibilité de produire le document d'identité exigé en Belgique, ne sera pas éloigné si son état de santé est sérieux au point que son éloignement constituerait une violation de l'article 3 CEDH »; que sauf à méconnaître le prescrit de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 précitée, l'autorité ne pourra, même dans ce cas, juger la demande recevable; qu'en revanche il appartiendra à l'autorité, conformément aux travaux préparatoires précités, d'examiner la situation médicale de l'étranger avant de procéder à son éloignement forcé; qu'en ce qu'il revient à décider que le requérant était tenu, au stade de la recevabilité de la demande, d'examiner les éléments médicaux invoqués même en l'absence de tout document d'identité ou de motivation valable qui permette à l'étranger d'être dispensé de la production d'un tel document, le juge s'est mépris sur la portée de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 précitée; que la première branche du moyen est fondée et suffit à entraîner la cassation de l'arrêt attaqué*". Uit voormeld arrest kan worden afgeleid dat de verweerder niet mag overgaan tot een gedwongen uitvoering van een verwijderingsmaatregel zonder de medische problematiek te hebben bekeken, zoals ook de voorbereidende werken bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet het stelden: "(...) *het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)*" (Gedr. St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36). In casu blijkt uit de thans voorliggende gegevens niet dat de verweerder de tweede bestreden beslissing op een gedwongen wijze zal uitvoeren of een dergelijke maatregel plant. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst er tevens op dat in de bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en waarbij tevens een bevel om het grondgebied te verlaten wordt getroffen, het volgende is opgenomen:

"Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen — fax: 02 274 66 11)."

Niets verhindert de verzoeker dus om, zoals in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesuggereerd, een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten indien zijn gezondheidstoestand daartoe noopt.

Er kan dan ook niet worden aangenomen dat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten strijdt met artikel 3 EVRM.

3.3. De overige in het middel aangehaalde schendingen worden in het verzoekschrift niet specifiek betrokken op de beslissing houdende onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf dan wel op het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoeker beperkt zich tot de vage stelling dat hij

de indruk heeft dat zijn dossier niet grondig werd onderzocht en geeft daarnaast enkel een aantal rechtstheoretische beschouwingen omtrent de motiveringsplicht weer alsook de loutere affirmatie “*dat de beslissingen t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schenden aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen*”.

Het spreekt voor zich dat de loutere bewering dat de materiële motiveringsplicht is geschonden en de loutere stelling dat de verzoeker de indruk heeft dat zijn dossier niet grondig werd onderzocht, op zich niet voldoende is om een schending van deze motiveringsplicht aan te tonen. Uit de bespreking onder de punten 3.1. en 3.2. is reeds gebleken dat de schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht niet kan worden aangenomen.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State) (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gevolgtrekkingen die de gemachtigde van de staatssecretaris uit de feitelijke vaststellingen afleidt niet kennelijk onredelijk zijn. Het redelijkheidsbeginsel werd niet geschonden.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Uit de voorgaande bespreking blijkt dat de verzoeker geen schending aantoonde van de zorgvuldigheidsplicht.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel wijst de Raad er op dat het verzoekschrift luidens artikel 39/78 *in* juncto 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet onder meer een uiteenzetting moet bevatten “*van de feiten en de middelen*”. Onder “*middelen*” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door het bestreden besluit werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). De Raad stelt vast dat de verzoeker nalaat aan te duiden op welke wijze de gemachtigde van de staatssecretaris, door het nemen van de bestreden beslissing, dit rechtsbeginsel zou hebben geschonden. Het middel dient bijgevolg, in de mate dat verwezen wordt naar de schending van het gelijkheidsbeginsel, als onontvankelijk beschouwd te worden (RvS 18 juni 1992, nr. 39.750).

In de mate dat de verzoeker zou aanvoeren dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet zelf een schending inhoudt van het gelijkheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat dergelijke kritiek op de wet buiten de beoordelingsbevoegdheid van de Raad valt. Deze kritiek kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd tegen de thans bestreden beslissing. Verder dient er op te worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 95/2008 van 26 juni 2008 oordeelde dat het verschil in behandeling tussen beide categorieën van vreemdelingen berust op een objectief criterium, nl. dat de verschillende procedure verantwoord wordt door de aard van het onderzoek dat moet worden gevoerd naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen.

3.4. Het eerste en enige middel is bijgevolg, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE